

HEDMARK Misjonscenter

Barnehjemsnytt mars 2010

Julen 2009 var det tiden for Hedmark Misjonsenter å feire med barna på det nye barnehjemmet i landsbyen Salu, Darjeeling Distrikt, i India. Sponsorere fra Norge gjør det mulig for ei 25 år gammel jente å ta hånd om elleve barn som tidligere var uten fremtid. Det skulle bli en spesiell opplevelse, både for barna, og kanskje mest de fire nordmennene som fikk være der å feire en litt annerledes jul.

Skatter i det ukjente

v/ Pastor Egil Sætrang

Da jeg for snart ti år siden reiste til India for første gang, ante jeg lite om at vi i fremtida skulle ha så mye engasjement der. Og jeg visste ingenting om at vi også skulle være med å drifte barnehjem.

Det er som prosjektene har kommet opp av seg selv, - men vi vet bedre; det er fordi vi lever med en Gud som bryr seg. Han gjør alt han kan for å hjelpe oss til å gjøre rett saker i rett tid.

Barnehjemmene ligger begge i Vest Bengal i Darjeeling Distrikt. Jeg føler meg rik når jeg tenker på dem. Å stå i og være en del av et slikt arbeid er den beste gave som kan bli gitt til et menneske. Jeg er full av stor takk til hver sponsor som er med å bringe arbeidet et skritt videre.

Midt i et område som før var ukjent for oss, har vi fått så mye å gjøre. Behovene står i kø, men gleden over å få være med å fylle noen av dem er stor! Det er sant, det som står i Ordspråksboken i Bibelen: En strør ut, men

får likevel mer. En annen holder tilbake mer enn hva som er rett, men det fører bare til fattigdom. (Ordspr.11.24). Det vi får når vi er med og strør ut er mer enn materielle goder. Vi blir tilfredstilt, får mange venner og føler oss utrolig rike.

Vi er til for å fylle behov. Ser vi et behov, kan vi være med å fylle det.

Barnehjemmene er som skattekister fulle av perler. Og det er perlene som først og fremst står for verdien. Barna er perlene. Hvert av dem er mer verdt enn hele verden.

Hver og en av oss kan vi gjøre noe...
Sammen kan vi gjøre mye mer.

PROSJEKTENE I SALU

Salu er en liten landsby i Darjeeling Distrikt hvor flere prosjekter nå vokser seg fram. Hovedansvarlig for prosjektene i Salu er Reshma fra fjellbyen Darjeeling. Vi møtte henne i overgangen september - oktober 2008. Og det faktum at vi ikke har kjent henne lenger, er vanskelig å forstå, selv for oss. For med tiden har ulike oppgaver kommet opp som paddehatter. Det er nesten vanskelig å følge med.. Men vi fryder oss over at også midler kommer inn så vi kan ta fatt på det ene etter det andre..

Reshma, som nå er 26 år, fortalte oss ganske raskt om sin drøm om å drive barnehjem. Vi prøvde å formidle dette videre til andre. Aldri før, har vi opplevd at det har vært så lett å skaffe sponsorer. Og per dags dato har vi sponsorer til alle de elleve barna, som hun har ansvar for.

Etter å ha vært i Salu, flere ganger nå, ser vi at det er et stort behov for en ny bygning for barna. Dette nevnte jeg i en e-mail til flere av våre kontakter under vår siste misjonsreise. En av disse kontakter fikk samlet inn 13 000 kroner til sin bursdag som nå er gitt til denne bygningen. Med disse midlene kan vi gjøre veldig mye.

Da jeg ringte Reshma for et par dager siden og fortalte om dette, viste det seg at en bulldoser akkurat da var i ferd med å planere ut tomta. Den har jobbet seg ned fjellsiden i flere uker for å lage ny veg, og Reshma var

smart; gjorde en avtale med dem at de skulle planere ut tomta i det de passerte. Så regninga for planeringen blir bare symbolsk. Altså mens de holder på med planeringen, ringte jeg fra Norge og sier at disse midlene har kommet. Det er en helt utrolig timing, som vi ikke kunne ha fått til på egen hånd.

Av mangel på midler har Reshma vurdert litt å flytte barnehjemmet opp til byen, men nå har det blitt klart for henne; prosjektene som omfatter menighet, skole og barnehjem vil kjøres side om side, like ved hverandre i Salu.

I løpet av kun ett år har Reshma startet et barnehjem og tar seg av elleve barn der. I tillegg har hun også overtatt en skole med ca 25 elever. I løpet av siste måned har elevantallet økt til 45 og det er stor pågang for å få gå på skolen. Det er plassen i bygningen som avgjør antallet og Reshma ønsker dermed også i framtiden å få bygget en ny, større, og bedre skolebygning. Reshma har en drøm om å være selvfinansierende - å

kunne betale for det hun trenger selv uten å bare være avhenging av sponsorer fra utlandet - noe som viser en helt unik modenhet og en god egenskap i forhold til å drive et pionerarbeid som dette. For å kunne være noe selvfinansierende, har hun helt i det små startet en grise-farm og vil også drive jordbruk. Betal gjerne for en eller flere grisunger (200 kr) og hjelp henne opp med dette!

En annen ting som jeg tror mange vil forundre seg over, er at Reshma har lykket å registrere alt arbeidet sitt, og har fått tillatelse til kirke, skole og barnehjem! Det vil si at hun har inkludert alt hun gjør, og kommer til å gjøre, i en registrering opp imot den indiske stat. Dette gjør prosjektene hennes mye tryggere og gjør det enklere å samarbeide med henne. Det vil også gjøre det lettere for henne å få hjelp fra utlandet.

Vi tror vi kommer til å være med på mye spennende i Salu. Dette er bare begynnelsen!

Tanker til ettertanke

Sandra Lovise Sætrang er 20 år og datter av Egil og Jorun Sætrang. Denne julen dro hun med dem for å feire julen i Salu. Les hennes opplevelse:

Gleden av å kjenne luften fra indiske omgivelser er ubeskrivelig. Jeg er alltid like overrasket over hvor fort det er å glemme de små tingene som gjør India til India. Den irriterende, ustoppelige lyden av tutende biler, synet av overfylte veier og et fullstendig usystematisk sjarmerende kaos over alt. Jeg liker det.

Jeg hadde vært i India tidligere, og trodde jeg visste hva jeg skulle forvente meg. Denne reisen skulle dog bli annerledes enn de andre. Det var 21. desember. Tre dager før julaften, og der satt jeg på flyet, så langt vekk fra snø, julemusikk og pinnekjøtt og ribbe som du overhodet kan komme. Jeg skal innrømme klumpen lå litt i magen, og jeg lurte på hvorfor jeg i all verden hadde satt meg på flyet i det hele tatt.

Klumpen skulle likevel ikke bli der lenge. Den forsvant øyeblikket da ti barn sto i veikanten og jublet oss inn da vi nærmet oss barnehjemmet. En velkomst ikke lik noen av de jeg har fått noen gang. Vel vitende om at det er sponsorene der hjemme som står bak de takknemlige og varme blikkene fra barneøyne, sier jeg bare; Takk.. Barneøyne som etter at de kom til barnehjemmet, kanskje for første gang ser på framtiden med forventning og glede.

Julaften, den 24. desember satt vi og pakket inn julegaver til barna. Skjerf, luer, votter og lekebiler. Og morgenen den 25, var det julemorgen for dem. Da skulle flere av barna få sin første julegave noen sinne. Entusiasmen i det de åpnet gavene var så stor at de valgte å pakke gavene inn igjen med det samme for å kunne åpne de en gang til. Julemiddagen bestod av helstekt geit, kylling og ris. En julemiddag, som på grunn av nydelig smak, - og masse chili, lenge skal få leve i minnet.

Å våkne i rommet ved siden av barnerommet, hvor de ti sengene står oppstilt tett i tett er en opplevelse i seg selv. Å se at flere av buksene er hullete, og at barna bruker sandaler til tross kulden som sniker seg inn gjennom åpningene i veggene er uforklarlig. Spesielt når du hører latteren danse gjennom forhenget som skiller rommene. Latteren som danser til tross for at de ingen familie har, til tross for lukten etter at en har tisset i senga, til tross for hullet i buksa. En latter skapt av takknemlighet for at de har hverandre, og for at de har en seng å sove i. Lite skal til for å skape store forandringer på en slik liten plass, som er så ubetydelig for mange, men som er hele livet til disse barna. Lite skal til for å få fram smilet og latteren.

Det ble noen spesielle dager, fylt av latter, lek, julegaver, klemmer, barnesang. Det ble mange følsomme og ladde øyeblikk, mange glade øyeblikk. Plutselig forstår man at for noen er en klem hele verden, og plutselig er et takknemlig barnehjerte for deg, hele verden. En jul jeg aldri skal glemme.

Dere der hjemme; Vit at det dere gjør har en uendelig verdi.

- Sandra Lovise Sætrang

«KLART JEG SKAL TILBAKE»

Karl Oskar Haugrud er 20 år gammel og fra Vallset i Hedmark. I omtrent ett år har han støttet Avinash, som er en av gutta på barnehjemmet. Plutselig bestemte han seg for å dra til Salu for å besøke fadderbarnet og barnehjemmet. Han bestilte flybilletter, og var med å feire jul der. Her er hans ettertanker:

Det var en herlig følelse av frihet som grep meg, da vi var der oppe i fjellsidene, med verdens mest mektige fjell skuende ned på oss. Alt er verdt å se på, så det ble en del koping, som om jeg skulle landa på månen. Heldigvis gjorde det ingenting, siden fritidssyssele til nepaleserne var å kikke forunderlig på meg som var hvit og mye høyere enn to indere til sammen. Fikk etter hvert litt komplekser kan du si. Folk er vennlige, de smiler og er glade, snakker til deg på sitt eget morsmål, og ser på deg som om de forventer et lurt svar.

Ellers er det ingen, ingen bedre start på dagen enn å våkne av slippers - tasse - lyder av små barneføtter, som prøver å ikke vekke deg i det du skal få en tekopp ved senga. Indisk te. Indisk te er like herlig som den friske himalayalufta: Den er helt rå, og du får den overalt!

Men det beste for meg var uten tvil ungene. Hjerteknusere som du ikke vil gi slipp på. Slike som tvinger fram smil og latter som så lenge har ventet på dagslys. Som jeg savner å bære rundt på en unge som synes du er den kuleste i hele verden, og som egentlig bare vil være med deg. Også vet jeg hvor barna kommer fra, også har jeg lest hvor mye Gud elsker barn. Det er lett å gi tilbake da, det er lett å gi en klem, løfte opp, gi leker eller bare være med de.

Etter en slik reise får man mye større perspektiv på livet. Det er mye inntrykk å fordøye, og det vil bli vanskelig å glemme. Det er klart jeg skal tilbake.

Jesus er dessuten veldig tydelig også i India. Alle historiene om folk sine veien til å finne ut at Jesus han er Herre, og gleden når de forteller er stor. Folk blir helbreda i Jesu navn i India også, og det er helt fantastisk!

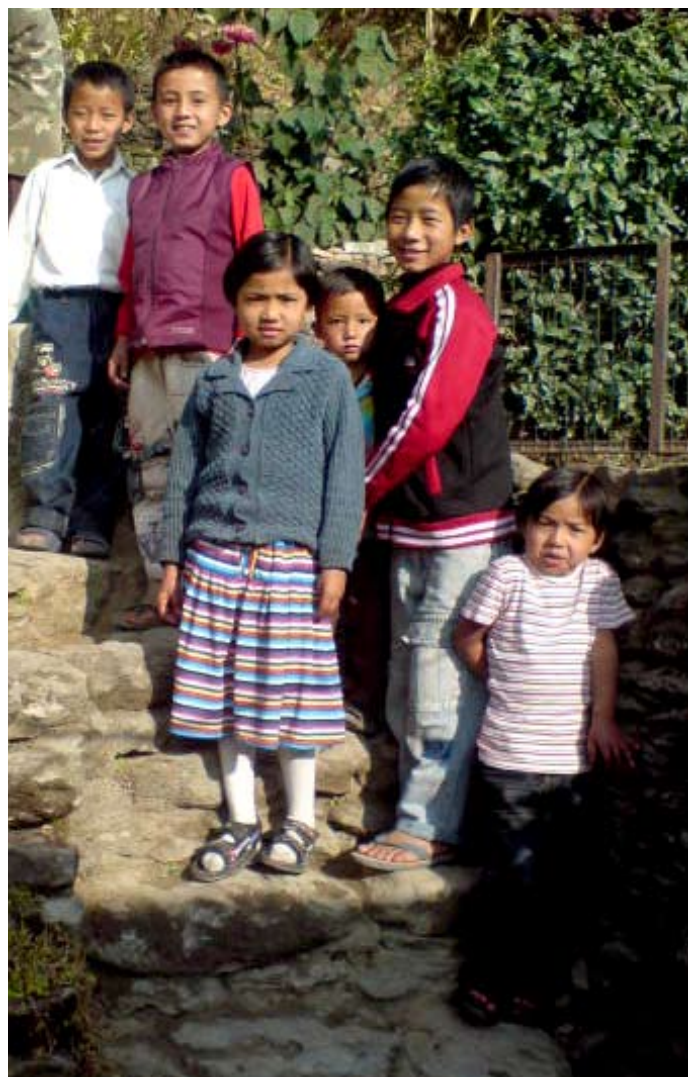
- Karl Oskar Haugrud

BARNEHJEMMET I LATPANCHOR

I januar 2005 kom de første barna til barnehjemmet vårt i Latpanchor. I dag tar vi hånd om åtte barn der. Det er nå tid for å gi rom til fire til. Vi har allerede fått signal om at en sponsor vil ta ansvar for en av dem. Herved gis utfordringen til minst tre sponsorer til om å ta ansvaret for et barn. Utviklingen for dette barnehjemmet er god og stabil, noe vi også kan forstå på at barna har gode prestasjoner i skolen.

Flere barn er aktuelle for å flytte inn på barnehjemmet. Nå trenger vi bare å ha de siste sponsorene klare!

VIL DU VÆRE MED ?

Det vil alltid være nye behov, og alltid flere ting vi kan gjøre for å gi disse barna en trygg og god oppvekst som gir forutsetning for en god framtid.

Vi verver sponsorer til hvert barn. For nye sponsorer er det flere alternativer. Å være fadder for et barn koster 200 kroner per måned. Et annet alternativ er å velge å være barnehjemssponsor. – Da spiller man en enda viktigere rolle; man er fadder for et barn men tar større medansvar for bygninger og drift og er med å gi større muligheter for eventuelt nye barnehjem i framtiden. Prisen for å være barnehjems sponsor har vi satt til kroner 500 per måned. Både barnehjemssponsorer og faddere vil få muligheter til å melde seg på våre turer til India og selv kunne være med å besøke barnehjemmene og hilse på sitt/sine barn!

Støtte til arbeidet vårt kan sendes til Hedmark Misjonsenter.

Kontonummer menighet: 1822 04 34857

Kontonr. Misjonsprosjekt: 1822 05 59226

Besøk websiden vår: www.hedmarkmisjon.no

Telefon Egil Sætrang: 920 34 785

Telefon Tommy Eriksen: 922 13 249